

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 466/2025
31.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Мирјане Андријашевић, Јасмине Стаменковић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца ЈП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., против туженог АА, предузетник, угоститељска радња „Конак АА“ ..., чији је пуномоћник Златан Кркић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 649/23 од 26.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 31.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 649/23 од 26.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 649/23 од 26.09.2024. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Краљеву П 490/20 од 23.11.2022. године, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга по основу накнаде за коришћење путног земљишта државног пута, за период од 01.01.2019. године до 31.08.2020. године исплати укупан износ од 1.176.353,24 динара са каматом на јавне приходе и то појединачно месечно за сваки наведени месец у наведеном износу, и обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 335.353,00 динара, као и да му накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 171.860,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија

ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Према разлозима другостепеног суда, тужбени захтев тужиоца за плаћање накнаде коришћења делова земљишта јавног пута и другог земљишта које користи управљач јавног пута за приступ и изградњу објеката, а који је у општој употреби, плаћа се накнада, а обвезник плаћања те накнаде је корисник тог земљишта. У конкретном случају, корисници услуга објекта туженог преко изграђеног саобраћајног прикључка могу са државног пута приступити до објекта туженог, из чега следи да је тужени непосредни корисник истог, те је сходно члану 202. и 203. Закона о накнадама за коришћење јавних добара, обавезник плаћања предметне накнаде.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована побијана одлука другостепеног суда, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Суштински, ревидент износи сопствено тумачење примене релеватних норми, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Погрешно утврђено чињенично стање и цена доаза на коју ревидент указује није разлог за одлучивање о посебној ревизији. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у предметима са истим правним основом не указује нужно на другачији правни став, пошто правилна примена права у споровима са захтевом као у овом случају зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету. Из наведеног следи да не постоји неуједначеност судске праксе на начин на који се то указује ревизијом.

Зато је на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено као у првом ставу изреке овог решења.

Чланом 413. Закона о парничном поступку прописано је да ће неблагоприятну, непотпуну, или недозвољену ревизију одбацити Врховни суд решењем, ако то, у границама својих овлашћења (члан 410.), није учинио првостепени суд.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 07.10.2020. године. Вредност предмета спора је 1.176.353,24 динара. У конкретном случају се ради о спору мале вредности, па ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 479. став 6. ЗПП. Без обзира на то што је пресуда

-3-

преиначена, у ком случају би по члану 403. ставу 2. тачки 2) ЗПП ревизија увек била дозвољена, у овој парници ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку који регулише поступак у спору мале вредности прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је ревизијски суд применом члана 413. Закона о парничном поступку одбацио ревизију као недозвољену.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**